

BLUEGRASSOVÉ LISTY

*Přejeme vám všem hodně zdraví
a dobré muziky v roce 2010*

BAČR

BA
Bluegrassová
asociace
České
republiky

členský zpravodaj Bluegrassové asociace České republiky

ročník XIV, prosinec 2009

» Valná hromada BAČR » Vláďa Ptáček –
rozhovor » Koncert The Special Consensus
v Jičíně » Mnoho povolání Melvina Goinse
» Paul Warren ...

číslo

4

Bluegrassová asociace

Co je Bluegrassová asociace ČR?

BA je občanské sdružení založené v roce 1995, celou organizaci řídí zvolené předsednictvo, současným předsedou je Petr Brandejs.

Co je cílem BA?

Cílem BA je, aby se bluegrassu dařilo v ČR co nejlépe; aby se rozvíjel, byl v kontaktu se zahraničím a co nejvíce se rozšířil. BA se také snaží zajistit co největší informovanost svých členů.

Jaká je činnost BA?

- » BA vydává Bluegrassové listy
- » BA spolupřádá nejstarší evropský bluegrassový festival v Evropě, Banjo Jamboree
- » BA používá databázi členů k zaslání pozvánky na nejrůznější bluegrassové akce
- » BA pořádá výběrová kola na festival Banjo Jamboree
- » BA vítá další náměty svých členů
- » Internetové stránky BA jsou na adrese <http://bacr.czechweb.cz>.
- » BA vítá další náměty svých členů.

Členství v BA

- » Členství v BA je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem do 30.6., zaplatí plný roční příspěvek 200 Kč, kdo po 30.6., zaplatí 100 Kč.
- » Pro kapely je možno využít institut kolektivního členství za 500 Kč, každý z kapely obdrží průkazku a bude dostávat vlastní výtisk BL (všechny výtisky budou zasílány na adresu kapelníka) a samozřejmě bude mít i všechny další výhody vyplývající z členství.
- » Dalším typem členství je pořadatelské členství za 500 Kč, pořadatel dává členům BA slevu na vstupném (min 10%, alespoň 20 Kč) na jím pořádaných akcích a uvede BA na plakátech; sám má zdarma zajištění inzerci svých akcí v BL (1 stránka v BL/rok/na

akci), na webu BAČR v dalších tiskovinách vydávaných BAČR.

- » Pro sponzory BA je určen institut doživotního členství za 5.000 Kč.

Všechny typy členství vyřizuje sekretář BA, který rovněž dojedná individuálně podrobnosti týkající se kolektivního, pořadatelského a sponzorského členství. Za člena je rovněž možno přihlásit se na některých akcích.

Výhody členství

- » slevy ve vybraných obchodech s hudebninami
- » zdarma Bluegrassové listy nejméně 4x ročně
- » zařazení do databáze členů - v případě zájmu možno e-mailem zasílat pozvánky na akce
- » možnost zapůjčení aparatury
- » sleva na vstupném na Banjo Jamboree a některé další festivaly a akce

Zájemci o individuální členství mohou zasílat peníze složenkou na adresu **BAČR, Žižkovo náměstí č. 4, 506 01 Jičín** nebo převodem na účet: **108596029/0300**. Zájemce o ostatní typy členství prosíme o kontaktování Petru Seifertovou, mobil: 602 104 460, e-mail: seifertova.peta@email.cz, která s nimi domluví podrobnosti.

Můžete si z internetových stránek BA stáhnout formulář přihlášky (individuální nebo kolektivní) pro vytištění z Wordu a zaslání poštou. Přihlášku můžete vyplnit také pomocí našeho on-line formuláře.

Případné informace na tel. číslech členů výboru:

Petra Seifertová (sekretářka BA)

mobil: 602 104 460

e-mail: seifertova.peta@email.cz

Petr Brandejs (předseda)

mobil: 777 122 569, e-mail: brandejs@seznam.cz.

Petr Gartner

(šéfredaktor BL)

mobil: 737 971 477, e-mail: petrgartner@tiscali.cz

BENEFICE

Rostislav Capka

18. dubna 2010

ve Velkém sále Paláce Lucerna

Večerem provázají:

Marek Eben a Ondřej Havelka

Vyjimečný koncert, na kterém zazní hudba nejrozmanitějších žánrů - jazz, country, bluegrass, acoustic music, dixieland i world music. Vystoupí Marek Eben, Jiří Suchý, Ondřej Havelka & Melody Makers, Ivan Mládek & Banjo Band, Radim Zenkl...

Více informací na:
www.capek.us

Generální partner

Siko
KOUPELNY

Capel
KOUPELNY

Výtěžek Benefice bude věnován Deylově konzervatoři pro zrakově postižené ke 100. výročí založení.

Hlavní partneři

ČPP
VIENNA INSURANCE GROUP

M. PETROF
PIANOS SINCE 1844

ELJAH

T-son

Schaller

MUZIKUS.CZ
ONLINE MÚZIKOVÝ OBCHOD

humi
CASA

Roskoluňka
KAPALINOVÉ PÉČI

Partneři

humi
CASA

FM

FOLK
CASA

AntBios

Sumo
CASA

Vzpomínat se má s úsměvem

Říká se: „Co se opakuje, to užitku neslibuje“, ale naštěstí to není vždycky pravda. Potvrdilo se to i ve středu 7. října, když se v Dělnickém domě na Jamborově ulici v Brně konal již druhý vzpomínkový koncert pro Josefa Prudila. Tento den by se dožil 65 let.

Tentokrát se kromě téměř tří stovek natěšených diváků sešli Poutníci v současné sestavě, které doplnila na několik písní Hana Černoorská a Zdeněk Kalina. Pro ně „pan Josef“, jak ho v kapele oslovovali, napsal hodně hezkých textů. Mladistvý drive již 39letých Poutníků pak vystřídal trio František Linhárek, kytara (jeho agentura Poutníci koncert pořádala), Jiří Píďa Látal, kytara a Pavlína Stankušová, housle. Právě zvuk houslí rozswingoval písničky Jiřího Látal, otextované Josefem Prudilem, do úžasné hravosti a lehkosti. Rozhodně jejich vystoupení bylo jedním z vrcholů večera. Druhou polovinou téměř tří a půl hodinového koncertu bylo vystoupení Címbal Classicu, pro který v posledních letech psal Josef Prudil nejvíce textů. Dokonce zazněly dvě písničky, které Dalibor Štrunc zhudebnil až po jeho smrti, jedna z nich v naprosté premiéře.

Celý večer zakončil v doprovodu Címbal Classicu Václav Kovářík, který zazpíval Josefovy oblíbené písně. K té poslední se pak připojili nejen všichni muzikanti, kteří se ten večer sešli na pódiu, ale i publikum. Konferenciérsky držela celý večer pohromadě moderátorka, redaktorka, ale hlavně kamarádka a spolutvůrkyně oblíbeného pořadu Mentální archeologie v ČRo Brno Marcela Vandrová. Svými vzpomínkami a ukázkami ze společných pořadů občas rozesmála celý sál. A to je moc dobře, vzpomínat se má s úsměvem.

Jirka (Karas) Pola

Honza Bíba, Martin Fridrich, Honza Máca a Jiří Karas Pola (vzadu) na koncertu Bluegrassové dílny v Malých Svatoňovicích – více viz str. 24

Hanka Černoorská s Poutníky

Rozhovor – Vláša Ptáček

Vlášu Ptáčka jsem poprvé zaznamenal v osmdesátých letech jako banjistu kapely COP, jejíž muziku ve spojení s českými texty Bohouše Chaloupka jsme doslova žrali. Pak nás představil Milan Leppelt a občas jsme se vidali na festivalech. Mimochodem, když jsem přestal kouřit a asi rok smutně hryzal sirky, poradil mi Vláša na Dobrofestu (měl za sebou podobnou zkušenost, taky skončil s cigaretami), abych zkusil občas doutníček, což s velkou chutí činím dodnes.

Paradoxně nejvíc času popovídat si jsme ale měli až na podzim roku 2006 na IBMA Festu v Nashvillu, kde spolu s Jardou Průchou vystavoval svoje výrobky. Věci, které mi říkal, byly velmi zajímavé a jsem rád, že ochotně souhlasil s rozhovorem. Přeji příjemné počení, P.B.

Vlášo, na svých stránkách uvádíš, že sis hráčské začátky odbyl v roce 1968, to už je víc jak čtyřicet let, to je obdivuhodné. Pamatuju si Tě samozřejmě s Copem, Newyjou a Modrotiskem, ale můžeš vzpomínat, s kým jsi začínal?

Moje první kapela se jmenovala Desperados. Bylo mi patnáct, měl jsem čtyřstrunnou Marmu a brali jsme se patřičně vážně. Pro dokreslení naší produkce – hráli jsme známý Little Big Horn, ale protože textař nemohl přenést přes srdce porážku generála Custer, dostali v té písni na frak indiáni. Stačí?

To tedy musel být zajímavý text. Jak jste v těch začátcích sháněli nahrávky a kdo vás inspiroval?

Úplně první nás určitě inspiroval Marko Čermák. To byl vůbec první člověk, kterého jsme mohli vidět na vlastní oči hrát na pětistrunné banjo. A pak všechny ty bluegrassové legendy, které inspirovaly jeho a které jsme skrze něj objevili. Samozřejmě nejvíc Earl Scruggs. A co se týče nahrávek, tak ty se sháněly špatně. Když někdo získal nahrávku americké kapely na magnetofonovém pásku, nechal ji přetočit dalšímu a ten zase dalšímu. Jak asi kvalita takových nahrávek na konci vypadala, si každý umí představit. Pak jsme trávili nekonečné hodiny nad zpomalenými nahrávkami a snažili se schytat sóla. Dohadovali jsme se mezi sebou, jestli se to hraje tak nebo onak a všichni jsme se to mohli jenom domnívat, protože jsme nikdo toho hráče neviděl. Originál Scruggsovy školy na banjo jsem získal až v roce 1976. A tehdy jsem zjistil, že hodně se toho vlastně hraje úplně jinak.

Vzpomínáš, že Tě k banju přivedl Foggy Mountain Breakdown ve filmu Bonnie & Clyde. Tys ten film tenkrát viděl?

A ne jednou! Když jsem ho viděl poprvé, úplně mě zvuk banja uhranul. Nikdy předtím jsem na něj nikoho neslyšel hrát takovýmhle způsobem. Na ten film jsem pak šel ještě několikrát. Už vůbec ne kvůli tomu příběhu, ale kvůli Banju z Mlžných hor.

V souvislosti s kapelou Newyjou bych se Tě chtěl zeptat, jak vzpomínáš na působení v téhle skupině a jaký je Tvůj vztah k moderní country hudbě? Mám pocit, že, na rozdíl od bluegrassu, u nás moderní country pšenka příliš nekvete.

Je tak trochu paradoxní, že první kapela, se kterou jsem byl na celostátní Portě v roce 1973, vlastně hrála moderní country. Už tehdy jsme měli bicí a elektrické kytary. Jmenovali jsme se Farníci, protože kapela vznikla v hospodě Na faře. Newyjou ve své době patřili k nejlepším kapelám v tomhle žánru u nás. Sešli se tam skvělí muzikanti. Jirka Hošek, Milda Totter, Bohouš Sýkora, Ivan Preisler. Myslím, že Newyjou předběhli dobu. Nevím, jak by je dneska přijalo publikum, ale tehdy je ortodoxní trampové a vyznavači bluegrassu byli schopní vypískat. Já nikdy nějak zásadně tyhle žánry nerozlišoval. Pro mě bylo důležité, že si po boku výborných muzikantů zahraju na banjo dobrou muziku.

Jaká byla léta s Modrotiskem a zejména s Copem?

S Copem jsem začal hrát v roce 1978, když jsem se vrátil z vojny. Nastoupil jsem jako hráč na dobro, které jsem si dokonce sám postavil. Než jsem ho stačil dokončit, jeden ze zakladatelů Copu, banjista Bob Zýka odešel. A tak jsem se místo dobristou stal banjistou Copu. První éra Copu byla spojená s výraznou postavou Bohouše Chaloupka, který měl čuch na výborné písničky a psal k nim krásné texty. Tennessee Walz, Myslím na Colorado, Dva tuláci, Cumberland v horách a spousta dalších. Ty se vryly lidem do paměti a chtějí je slyšet pořád. Byly to skvělé časy, během poměrně krátké doby jsme získali tři Porty. Jednu zelenou v roce 1979 v Olomouci, pak dvě velké v Sokolově a v Plzni. Tahle éra skončila, když Bohouš v roce 1983 emigroval do Ameriky. V roce 1986 začala druhá éra Copu, která pro mě trvala až do roku

1995. To už se velmi slibně začala rozbíhat výroba kapodastrů a dílů na banja a já se musel rozhodnout mezi hraním a prací. Obojího začalo být víc, než se dalo společně stihnout. Hraní s Modrotiskem byla jedna veliká radost, jak z muziky, tak ze skvělých mezilidských vztahů. To ale skončilo větou Luboše Hermana, když jsme se vraceli z koncertu v Jablonci a já usnul na dálnici za volantem. Luboš z pozice spolujezdce řídil, a když jsem se probudil, slyšel jsem: „Bude lepší, Vládíku, když budeš jezdit vpravo.“ Takže opět jsem se rozhodl pro práci. A jízdu po pravé straně v bdělém stavu.

A s Copem ses muzikou živil nebo jsi měl vždycky ještě stálé zaměstnání?

Muzikou jsem se nikdy nežil. Nikdy jsem ji nevnímal jako zaměstnání, vždycky to pro mě byl především velký koníček a radost. Maximálně to byl příjemný přivýdělek. Jakýsi nehmotný, ale daleko významnější zisk pro mě byl, že jsem s Copem zcestoval kus světa. Mohli jsme si několikrát zahrát v Anglii, což je mimochodem zásluha hlavně Jardy Štěrby. Nebo třeba že jsem si mohl zahrát s Danem Crarym, setkat se s Ralphem Stanleym, s Tomem Adamsem. Dneska to je pro muzikanty běžná věc, ale tehdy to bylo něco mimořádného.

Máš ještě čas na aktivní muzicírování a s kým Tě případně můžeme slyšet?

Příležitostně si zahraju s Modrotiskem, když mu zrovna chybí banjista a nemůže ani jeho náhradník. A pak jsem první náhradník v Blatenské kapele Š-umíci. Na ty je vždycky vyprodáno. Hrají totiž nejen k poslechu, ale taky k tanci. A s velkou radostí si zahraju s dcerou Eliškou a její kapelou Acoustic Sound. Tam nejsem náhradník, tam jsem „host“. A jsem spokojený jako rodič i jako banjista. Taky mě těší, že si tam můžu zahrát i clawhammerové banjo. Eliška má kolem sebe konečně usazenou sestavu. Na dobro hraje

Radek Vaňkát, na basu Dan Panchártek a Eliška si hraje doprovodnou kytaru. Občas si s námi zahraje třeba Emil Formánek, když mu vyjde čas.

Dnes jsi renomovaným výrobcem kovových dílů k banjům, můžu se zeptat, jestli se současnou krizí přišly horší časy? Ptám se hlavně proto, že muzikanti u nás dříve často třeli bídu s nouzí, ale nástroj měli prvotřídní.

S nadsázkou o bluegrassu říkám, že to je muzika, kterou se vydělá nejmíň peněz, ale hraje se tam na nejdražší nástroje. Krize je samozřejmě cítit i tady, ale díky tomu, že vyrábím díly na bluegrassová banja i openbacky, je můj sortiment celkem široký. Takže práci mám.

Tys dělal vždycky jen díly, nebo jsi stavěl i celá banja?

Samozřejmě, že každý z nás si v začátcích aspoň jednou zkusil vyrobit vlastní banjo. Ale u mě to tím prvním skončilo. Pak jsem lidem předělával hotová banja. Teď už jen dělám kovové díly a ze dřeva soustružím pro výrobce bubny a rezonátory.

Děláš, pokud vím, zejména toneringy. Moje amatérská představa je, že se tonering nejdříve odlije a pak obrobí na soustruhu, pletu se moc? A které kovy vlastně slitina obsahuje? Nebo je víc možností složení?

Tvá představa je správná. A co se týče složení – možnost je jistě víc. A každý výrobce samozřejmě tvrdí, že on má to nejlepší. Já jsem přesvědčený, že nejdůležitější je perfektně odvedené řemeslo. Počínaje správným složením materiálu, přes dokonalé odlití až k přesnému vysoustružení. A to se také promítá do ceny banja. Výrobce kytar nebo mandolín je závislý na dobrém dřevu a na svých šikovných rukou. Já potřebuju vybavenou kovoobráběčskou dílnu

a navíc jsem závislý na slévárně a niklárně. Abych mohl zaručit skutečnou a kontinuální kvalitu toneringů, musím mít vlastní lící desku, pak vzít hodně peněz, nakoupit několik set kilo bronzí, aby se z jedné várky odlilo třeba sto ringů.

Smekám před tím, jak ses prosadil se svými výrobky ve světovém měřítku. Asi to nebylo jednoduché, že?

Myslím, že ze začátku jsem měl štěstí a byl jsem ve správnou dobu na správném místě. Rozhodující pro mě byla taky spolupráce s Jardou Průchou. A v průběhu času se mi vyplatilo, že jsem vsadil na poctivou ruční práci. To je to, co obdivujeme na starých Gibsonech. Věřím, že to je neměnná hodnota. Aby člověk získal a udržel si důvěru, nesmí ani jeden kus odfláknout.

Kam všude dneska dodáváš?

Troufnu si říct, že dodávám většině velkých výrobců v Americe. V poslední době mají zájem i výrobci z Anglie.

Často se mluví o tom, že složení slitiny toneringu má zásadní vliv na zvuk nástroje. Máš nějaké svoje speciální složení slitiny? A ovlivňují poměry kovů ve slitině skutečně tak zásadně zvuk nástroje?

Určitě materiál ovlivní zvuk nástroje, ale není to jediná součást banja, která má na zvuk vliv. Svoje speciální složení slitiny mám. A stejně jako ostatní tvrdím, že je to nejlepší.

V roce 1993, když jsem byl poprvé v USA, letěly nástroje firmy Rich & Taylor, dokonce jsme s bráchou navštívili jejich dílnu. Tenkrát říkali, že koupili Gibsona z třicátých let s tím „pravým“ zvukem, tonering rozřezali, nechali udělat rozbory a podle toho dělají toneringy srovnatelné

s tolik ceněnými nástroji z třicátých let. Co Ty na to?

Tohle jsem slyšel taky. Ale nedokážu si představit, že bych něco takového udělal. Bill Sullivan koupil pre-ware (předválečný) tonering za padesát tisíc dolarů. Myslíš, že takový klenot si zaslouží, aby ho někdo rozřezal a zničil? Navíc, co to vlastně je ten „pravý zvuk“?

Co si vlastně myslíš o tom, jaký zvuk banja je ten správný a o jeho nekonečném hledání, kterým banjisté vynikají. Hodně jich třeba chce, aby jim banjo znělo jako Scruggsovi, ale přece všechny nahrávky jsou nějak zkršené, zejména tedy ty staré. Jak znělo jeho banjo v jeho ruce před padesáti lety, přece nemůže nikdo vědět, ne?

Hledání správného zvuku banja je jako hledání svatého grálu. Obávám se, že s ním banjisté nikdy nepřestanou. A co se týče zvuku Scruggsova banja – když si člověk poslechne nahrávky za celé jeho období – a teď je možnost i na DVD – zjistí, že těch „pravých zvuků“ je tam docela hodně.

Ptám se na to taky proto, že třeba vynikající slovenský banjista Braňo Bláhovec říká, že osmdesát procent zvuku nástroje dělá hráč.

Můj názor je ten, že jestli je banjo postaveno kvalitně a z kvalitního materiálu a dobře – a to zdůrazňuji – seřízeno, tak aby ladilo a pohodlně se na něj hrálo, má Braňo pravdu.

Když si někdo sedne za plentu a zahraje tu samou věc na Gibsona z třicátých let a pak na pět let starý nástroj téže firmy, rozeznáš, který nástroj je který?

Nerozeznám. Já můžu jenom říct, jestli se mi zvuk banja líbí nebo ne. Jestli ladí nebo neladí.

Mimochodem, mým snem by bylo uspořádat něco podobného, jako dělají houslaři – nechat anonymně zaznít různé nástroje. Konkrétně banja našich výrobců a banja Gibson. Zajímalo by mě, jaký závěr by si z toho udělali naši banjisté. Myslím, že těch názorů by bylo tolik, kolik by jich tam sedělo. Na všechny nástroje by ale musel zahrát jeden hráč, který by se ovšem nenechal ovlivnit nápisem na hlavě banja. Jenže takový tu asi není.

Je to tak, že se nástroj léty vyhraje a jeho zvuk se zlepšuje?

Určitě tady čas hraje svou roli. Je fakt, že i když se sebevíc snažím vyrobit tonering přesně jako tenkrát, těch sedmdesát osmdesát let tam prostě nepřísoustružím ani nepřivrtám. ? Měl jsem to štěstí, že jsem si mohl zahrát na Gibsony z třicátých a čtyřicátých let. Byla to třeba banja Bély Flecka, Noama Pikelního, Dicka Smithe nebo Curtise McPeaka. Každé z nich hrálo skvěle, ale každé trochu jinak. A to je asi taky odpověď na otázku, co je ten pravý zvuk. A troufám si říct, že mnoha banjistům by zvuk těchto starých banj jako ten pravý nepřipadal. ? Vždyť nikdo dneska neví, jak ta banja tenkrát hrála s koženou blánou, jako čtyřstrunná tenor nebo plektrum. Stejně tak nikdo neví, jak budou za osmdesát let hrát banja, která se vyrábějí dnes. Takže prostor na různé debaty, dohady, spekulace a „coby kdyby“ je pořád hodně velký.

Nejsem banjista, můžeš popsat, které nástroje jsou nejvyhledávanější a proč?

Drtivá většina výrobců i banjistů preferuje konstrukci tak, jak ji vyvinuli u Gibsonů. Jediný, kdo změnil konstrukci a na trhu se prosadil, je Geoff Stelling. Nejvíce ceněná banja jsou Gibsony vyrobené v letech 1930 – 1940. Ceny se pohybují mezi šedesáti až dvě stě padesáti tisíci dolarů – v případě, že to je originál pětistrunný flathead. Měl jsem to štěstí, že jsem si na některé z nich zahrál, protože většinou je dneska kupují sběratelé jako výhod-

nou investici. Což má za následek, že ta banja mizí s oběhu a končí v soukromých sbírkách.

Je pravda, že většina starých Gibsonů byla původně čtyřstrunných a předělávala se na pětky až s nástupem bluegrassu?

Takový „gibsonolog“ zase nejsem. Ale podle výrobních čísel, která je možné dohledat to tak bylo. Podle toho vím, že můj Gibson je z roku 1927 a ten druhý, který jsem si nedávno pořídil – TB1, je z roku 1926. Pětistrunná banja se začala ve větším množství vyrábět až od třicátých let. To znamená, že původní banja byla konstruovaná pro úplně jiný druh muziky. Hodně si o tom lze přečíst v knížce Gibson Mastertone – Flathead 5-string banjos of the 1930's and 1940's od Jima Millse.

Ten Gibsona z roku 1927, o kterém mluvíš, ten asi patří do téhle kategorie, ne? A jak se Ti ho podařilo získat?

Koupil jsem ho v roce 1997, je to model TB 3 s toneringem archtop. Samozřejmě jako čtyřstrunné. A shodou náhod jsem získal originál pětistrunný krk se stejným zdobením TB3, který mi dal Luboš Malina. Mám na něm originál koženou blánu a je to pro mě ten „pravý zvuk“. Nikdy jsem se nepokusil sundat tonering nebo opravit lak na rezonátoru. To banjo má hodně odehráno a v tom je pro mě jeho krása. Jako nové stálo v letech 1927 – 8 stovdacet dolarů. Tohle banjo nemá takovou sběratelskou hodnotu, proto jsem si ho mohl dovolit. Ale i tyhle Gibsony pomalu mizí. Hodně lidí si na ně nasadí flathead tonering. Docela trpím, když po mně někdo takovou přestavbu chce. A dělám to jen tehdy, když se mi majitele nepodaří přesvědčit, že to je barbarství. Musí se totiž soustružit buben a to je nevratný krok. Jediný kladný vjem když to dělám je, že vůně toho starého soustruženého dřeva je úplně jiná, než když soustružím nové bubny. Ty dřevěné špony si dokonce schovávám a občas si je chodím očichávat.

A hráváš na svého starého Gibsona?

Hraju si na něj doma. Občas ho vyvenčím na koncertech. Na vodu a do hospod ho fakt neberu.

Ty jezdíš na vodu? Taková ta klasika, na keně, spát ve stanu, večer u táboráku nebo v hospodě? My letos po letech zkusili Vltavu a je tam na mě předlidské, asi zůstanu u těch méně profláklých. Kampak jezdíš Ty?

Naposledy jsem jel na kajaku Vltavu. Ale když jsem si musel vystát frontu, abych si mohl sjet jez a motat přitom mezi rafty, tak to byl konec mého vodáctví. Bydlím kousek od Otavy, která není tak profláknutá, a když chytiš vodu, tak to jde. Ale protože bydlím na venkově a mám dílnu na konci vesnice u lesa, kde je krásná příroda a málo lidí, tak mi voda tak moc neschází. Přes léto se tu zastaví spousta lidí a můžem tady hrát do rána.

Můžeš ještě říct, jestli máš čas sledovat hudební scénu v zahraničí i u nás? A co nebo koho dnes rád posloucháš?

Mám rád bluegrass, jak ho hrál Flatt se Scruggsem, Bill Keith a vůbec tahle generace. Samozřejmě Newgrass Revival, Sam Bush, Béla Fleck a spousta dalších. Mám rád zvuk kapel, kde jsou kromě kytary, banja a mandolíny taky housle a dobro.

Co se týče naší scény – vím, kdo jak hraje a když jedu na festival, tak si říkám, dnes jedu poslouchat. Ale většinou to dopadne tak, že to prokecám s lidmi, se kterými se vidím jenom tam. A většinou vedeme řeči o banjích. Jak jinak.

Díky za čas a zajímavé odpovědi a ať se daří.

V říjnu 2009 se ptal Pavel Brandejs.

Koncert The Special Consensus v Jičíně

Bluegrassová asociace ČR zorganizovala letošij již druhý koncert americké kapely, tentokrát pozvání přijala skupina The Special Consensus. Akce se stejně, jako jarní vystoupení Country Gentlemen, konala v Masarykově divadle v Jičíně a to v neděli 25. října. Kapela končila v České republice své desetidenní turné po Evropě, a jak se ještě dočtete, konec to byl opravdu grandiózní.

Chlapci to měli z Německa kus cesty, ale dorazili včas a po krátkém občerstvení začala zvukovka, během které se zjistilo, že přijeli bez kontrbasu. Měli si přivést svůj elektrický, těsně před odletem z USA psali jednotlivým pořadatelům, že to nedopadne, ale k nám do Čech to nějakou podivnou shodou okolností nedorazilo. Naštěstí jsem si na případný jam přivezl svůj, i když jsem ho sebou původně vůbec brát nechtěl. Pak nastalo veliké laborování se zvukem právě kontrbasu, protože zvukař Lojza Vašků byl také připraven na elektrický nástroj. Basista David Thomas si přivezl svůj snímač, nicméně výsledný zvuk byl opravdu přišerný. Po několika pokusech byl konečně houbou omotán a k base připevněn Shure 58 a bylo po problémech. Když už jsem zmínil basistu, představím i zbytek kapely. Mandolínu bravurně zvládal Ashby Frank, na kytaru s kapelou teprve měsíc hrál Kanadčan Ryan Roberts a kapelu už 35 let znamenitě vede banjista Grag Cahill. Nakonec ale zvukovka, na kterou nebylo moc času, dopadla ke spokojenosti kapely i zvukaře a koncert mohl začít.

Úderem šesté hodiny kapela spustila a čekala nás dvě hodiny bezvadného bluegrassu mnoha odstínů. Instrumentální výkony byly skvělé a navíc všichni velmi dobře zpívali, takže jsme se dočkali i několika čtyřhlasů. Repertoár tvořily jak bluegrassové standarty, tak i řada vlastních skladeb. Ashby Frank přispěl skladbou SIGNS,

kteřá je také titulní písní jejich posledního CD, Greg Cahill je autorem instrumentálky SNOWBALL BREAKDOWN a Ryan Roberts zazpíval svou DRIED ROSES. Zazněla také skladba GONE TO CAROLINA, kterou napsal Justin Carbone, který kapelu před nedávnem opustil nebo instrumentálka BIG COUNTRY od Billa Emersona. Mně se velmi líbila TALKIN' ABOUT IT JUST DON'T GET IT DONE od Ronnie Bowmana.

Vystoupení bylo přerušeno krátkou přestávkou, během které kapela prodávala a podepisovala CD. Bohužel jich na poslední vystoupení šňůry mnoho nezbylo, takže se na řadu zájemců nedostalo. Jsem velmi rád, že české bluegrassové publikum nezklamalo a atmosféra byla vynikající. Lidé, kterých přišlo kolem dvou stovek, během celého vystoupení aplaudovali

po každém pěkném sólu a na závěr si vytleskali několik předavků, k tomu poslednímu už jsem musel muzikanty ze šatny opravdu tahat.

Po skončení koncertu šli Američané na večeři a my jsme na ně netrpělivě čekali v pivnici Batalion, kam jsme doufali, že dorazí na jam. Hospoda byla celá rezervovaná pouze pro návštěvníky vystoupení a narvaná k prasknutí. Musím za sebe říct, že mám strašně rád putyky tohoto typu, které jsou bohužel stále vzácnější. Pivo bylo jako křen, což jsem ocenil zejména jako řidič, dvakrát se napít té dobroty a zbytek večera trávit u limonády bylo utrpení. Za zhruba hodinu nakonec dorazila celá kapela, kterou uvítal potlesk. Byl to od nich heroický výkon, protože bylo už poměrně pozdě a oni brzy ráno odjžděli do Frankfurtu a odlétali do USA. Po chvilce se začalo jamovat, bohužel byla neděle a tak jsme se kolem jedenácté večer museli sbalit a jet, měl jsem to domů tři hodiny cesty a ráno do práce. Rozloučili jsme se s hosty a popřáli jim příjemnou cestu domů do USA, Greg

řekl, že si dají poslední skladbu a půjdou se před odjezdem také pořádně prospat. Naše uvolněná místa u stolu zaplnili další jamující a náš odchod provázela instrumentálka Gradfathers O'Clock.

Druhý den mi psal Pepa Krenn, že poslední skladba se protáhla hodně dlouho přes půlnoc a došlo i ke košťování domácích lahůdek, zejména pak slivovice. No a třetí den přišel mail od Grega. Všichni čtyři ráno zaspali budík, do Frankfurtu se řítili rychlostí 180 km/h, letadlo jim ale stejně uletělo. Jak Greg sdělil, za třicet let cestování s kapelou se mu to ještě nestalo a také psal, že už nestane, protože je celá ta legrace s noclehem navíc v Německu a přebukováním letenek přišla na 1500 dolarů. Ale také napsal, že to stálo za to, že si večer v Batalionu opravdu užili, doufejme, že o nás bude vyprávět v USA jen pěkné věci. Greg Cahill je totiž předsedou IBMA (Mezinárodní bluegrassová asociace) a tak se snad můžeme těšit na další hosty ze zámoří.

Pavel Brandejs

Mnoho povolání Melvina Goinse

Benny Parsons, Bluegrass Unlimited,
červen 2009, přeložil Pavel Brandejs.

Měl jsem to štěstí, že jsem v roce 2006 viděl několik koncertů Melvina Goinse a jeho kapely Windy Mountain v době, kdy v kapele znovu krátce působil i jeho bratr Ray. Melvin byl vždy elegantně oblečen a s jeho bílým stetsonem přišla muzika z časů dávno minulých. Ačkoliv nepatří mezi bluegrassové hvězdy první velikosti, na pódiu i mimo něj byl na festivalu velmi respektovanou osobností. Jeho jméno jsem sice znal, ale teprve když jsem se začel do tohoto článku, uvědomil jsem si, kdo je vlastně Melvin Goins a jak nenápadnou a přitom obrovskou práci pro bluegrass za svůj život odvedl. To byl také důvod, proč jsem se pokusil článek přeložit. P.B.

Jako chlapec vyrůstající ve třicátých letech nedaleko Bluefieldu v Západní Virginii, Melvin Goins usiloval o to stát se právníkem a není těžké si představit, že by byl dobrým advokátem. Jakmile však na konci čtyřicátých let objevil zvuk string bandu v rádiu WCYB, směr jeho života se navždy změnil. Ačkoliv zaměřil svůj zájem raději k muzice než k právům, Melvinovy řečnické i právníkové schopnosti, jeho smysl pro detail, vynalézavost a houževnatost, to všechno mu posloužilo ve vybrané profesi. Během své téměř šedesátileté kariéry pracoval Melvin neúnavně na téměř všech postech bluegrassového byznysu jako hudebník, kapelník, moderátor, bavič, agent, manažér, pořadatel festivalu, diskžokej, producent, historik.... a kuchař. Ale jako mnozí z nás, Melvin začínal jako fanoušek.

„Když jsem byl malý chlapec, v Bristolu měli show nazývanou Farm and Fun Time,“ vzpomíná si. „Každý den dvě hodiny, od dvanácti do dvou. Byli tam Curly King & the Tennessees

Hilltoppers a Stanley Brothers, Charlie Monroe & Kentucky Partners a Flatt & Scruggs. Víím, že leckterý den, kdy jsem pracoval na poli, jsem vynechal přestávku na oběd, jen abych slyšel Lestera a Earla, Stanley Brothers a Curly Kinga na stanici WCYB v Bristolu, kde měli každý den dvě patnáctiminutová show.“

Melvina hypnotizoval zvuk banja, který slyšel v rádiu a jeho hrdinové byli Ralph Stanley a Earl Scruggs. Dodnes si pamatuje, jak poprvé viděl Scruggse živě v roce 1948. „Poprvé jsem viděl Flatta & Scruggse v Princetonu v Západní Virginii, v Glenwood Parku,“ vypráví. „Byl to Lester a Earl, Mac Wiseman, Jimmy Shumate a Cedric Raiwater. Oblékali se tenkrát do jezdeckých kalhot a bot a nosili klobouky, bílé košile a velké široké vázanky. Strašně jsem se chtěl naučit hrát

na banjo, když se objevil Scruggs. Vzpomínám si, že jejich znělkou byl TRAIN 45.“

„Ezra Cline a The Lonesome Pine Fiddlers pracovali u stanice WHIS v Bluefieldu a Ezra přenesl jejich pořad na nedělní odpoledne do Glenwood Parku a The Lonesome Pine Fiddlers chtěli to show zahajovat. Larry Richardson byl banjista z Galaxu ve Virginii, Bobby Osbornovi bylo kolem šestnácti let, k tomu Ray Morgan a Ezra, to byli The Lonesome Pine Fiddlers. Měli banjovou soutěž mezi Earlem a Larry Richardsonem, to přitáhlo hodně lidí, protože oba byli velmi známí.“

Inspirován Flatterem & Scruggsem, Melvin brzy získal výměnou za několik kuřat staré banjo od souseda. Jenomže než se mohl začít učit hrát, jeho mladší bratr Ray se na něj naučil a Melvin se rozhodl, že zvládne jiný nástroj. Strýček, který pobýval u Goinsových, dal Melvinovi svou kytaru. „Byla to stará arch-top kytara,“ vybavuje si Melvin. „byla popraskaná a rozbitá na mnoha místech, struny zamotané do sebe. Šel jsem do Bluefieldu a našel jsem malý obchod, kde měli kytarové struny, za dolar sadu – struny Black Diamond.“

„Měli jsme strýčka, byl old-timeovým houslistou a o víkendech jsme chodili k němu domů a on hrával houslové skladby. Bylo to kolem dvou mil, měl velký starý bílý dům, který stál na rozlehlém poli a byl obklopen velkým jabloňovým sadem. Chodili jsme tam, hráli a, hochu, mohl jsi cítit jabloňové květy. Seděli jsme venku na verandě, jeho žena udělala do velké staré konve limonádu a my zvali každého, banjisty i houslisty na jam, ať byli odkudkoliv, hrávalo nás najednou osm nebo deset.“

Jako teenageři trávili Melvin a Ray mnoho víkendů hraním v lese na muzikanty, stejně jako jejich idoly na WCYB. Postavili malé po-

dium ze stromů, které pokáceli, plechovka od Carnation krému na tyči sloužila jako mikrofon a zpívali k publiku složenému z rodinných psů. V šestnácti letech Melvin poprvé zpíval veřejně. „Nedaleko Bluefieldu pořádali soutěž kapel a já jsem si připravil jednu z písniček Flatta & Scruggse, I'M GONNNA SETTLE DOWN a vyhrál jsem první cenu, deset dolarů. Hochu, myslel jsem si, že jsem největší frajer ve městě!“

Časem si byli Melvin a Ray schopni sehnat lepší nástroje. „Ray šel do obchodu s hudebninami a koupil banjo Gibson RB-100. Já jsem si koupil kytaru Southern Jumbo, také od firmy Gibson a splácel ji po pěti dolarech měsíčně.“ V zimě roku 1959 odehráli bratři svoje první vystoupení v rádiu, na stanici WKOY v Bluefieldu. Krátce na to hledal Ezra Cline banjistu pro The Lonesome Pine Fiddlers, který by zaplnil uprázdněné místo po Larry Richardsonovi, který kapelu opustil na začátku roku. Ray to zkusil a dostal tu práci. V březnu roku 1952, ve věku šestnácti let se stal členem The Lonesome Pine Fiddlers, kde v té době hráli také Curly Ray Cline a šestnáctiletý Paul Williams.

Zatímco Ray byl s Fiddlers, Melvin zůstal doma a hrával o víkendech na místních tančovačkách. Na konci roku 1952, když se The Lonesome Pine Fiddlers rozhodli přesunout do Detroitu, je Ray opustil a před návratem domů krátce hrál u Billa Monroea. V srpnu roku 1953 se Melvin a Ray spojili s Bernardem Dillonem a Joe Meadowsem, aby založili kapelu The Shenandoah Playboys. Každý den měli pořad na radiostanici WHIS v Bluefieldu a v sobotu v noci hráli k tanci. Časy to byly těžké, všichni členové kapely bydleli v jednom hotelovém pokoji. Potraviny si přinášeli v kufru z domova a Melvin jim připravoval jídlo na stolním vařiči v pokoji a také začínal zkoušet domlouvat vystoupení pro kapelu.

Pak, v listopadu 1953, zavolał Ezra Cline a nabídl oběma práci u The Lonesome Pine Fiddlers, kam nastoupili, když byla kapela u radiostanice WLSI v Pikeville v Kentucky. Fiddlers hráli pět nocí týdně v kinech v okolí. Byla to stálá práce, diváků bylo hodně a kapela v následujících letech několikrát nahrávala pro RCA Victor a Starday. Melvin dál zdokonaloval své znalosti domácích prací, zařizoval všechno, pokud šlo o vaření a praní pro kapelu. Sledováním Ezry Clinea se také naučil mnoho z branže, setkával se s dalšími hudebníky a navázal užitečné styky, které vytrvaly po celou jeho kariéru.

U WLSI potkal Melvin poprvé The Stanley Brothers. „Účinkovali jsme v každodenním pořadu v rádiu v Pikeville v Kentucky a jednoho dne přijeli Stanleyové“, vzpomíná. „Zastavili u naší radiostanice a řekli: Můžete večer propagovat naši show? Hráli v divadle v Sandy Hook v Kentucky. Opravdu dobře si vzpomínám na to auto, byl to zelený Packard a oni měli na zadním sedadle položené všechny čtyři klobouky. Byli to Carter a Ralph, Joe Meadows hrál myslím housle a Henry Dockery basu.

V červenci roku 1955 Ray opustil The Lonesome Pine Fiddlers a odešel krátce pracovat v automobilce v Michiganu. Když se vrátil, spojil se znovu s Melvinem a přesunuli se na několik měsíců ke stanici WPRT v Prestonburgu v Ken-

tucky. Po zimní přestávce se bratři poprvé dostali do televize. Odešli k WHIS-TV v Bluefieldu, vystupovali s Cecilem Surratem v každodenním odpoledním hodinovém pořadu a v pořadu RFD Jamboree v sobotu večer. Kromě toho Ray s Melvinem vystupovali v pořadu Friday Night Barn Dance v WOAY-TV v Oak Hill, v sobotu měli své vlastní ranní show v rádiu a ještě zvládali doprovázet square dance v sobotu v noci po Jamboree.

Pro muzikanty televize přinášela nové možnosti, ale také nové problémy a změny. TV show byly dělány živě, s jedním velkým shora zavěšeným mikrofonem, který se přesouval v závislosti na tom, který člen kapely měl zrovna sólo. Kapely musely být dobře zorganizované, dobře oblečené a všeobecně víc profesionální. „Byla to velká změna, když přecházely z rádia do televize,“ poznamenává Melvin. „Musel jsi použít trochu make-upu, aby ses tam neleskl a musel jsi mít jiné šaty, každý se na tebe díval, od tkaniček v botách až po hlavu, jestli jsi učešsaný a oholený. V TV bylo vidět všechno, co lidé neviděli v rádiu. Myslím, že za dob rádia chodilo tolik lidí na koncerty, protože chtěli vidět, jak vypadáš. Když jsi vystoupil v televizi, věděli přesně, jak vypadáš, jak zpíváš a jak vystupuješ.“

Konec padesátých let byl pro bluegrassové muzikanty kvůli příchodu rock-n-rollu složité.

Melvin Goins a Windy Mountain (Tom T. Hall – kytarista v černém tričku jako host)

Ray Goins hledal práci v uhelných dolech a v továrně na nábytek, zatímco Melvin hrál s různými místními kapelami. Pak, v roce 1961, se vrátili k The Lonesome Pine Fiddlers, vystupujícím každý týden v pondělní noční TV show u stanice WCYB-TV v Bristolu, kde zůstali další rok a půl. Během té doby The Lonesome Pine Fiddlers nahráli tři alba pro Starday Records a čtvrté s Hylo Brownem. Pak se Ray ještě jednou vrátil k práci horníka, tesaře a prodavače. Melvin hrál v kapele, ve které byli Billy Edwards, Norman Blake, Bill Lowe a Louie Proffitt. Skupina často hrála jako předkapela Hylo Browna a vystupovala jako jeho doprovodná kapela.

V té době se Melvin stával odborníkem na domlouvání vystoupení pro nejrůznější kapely, se kterými hrál. V lednu 1966 mu zavolali Stanley Brothers, kteří se vraceli do jihozápadní Virginie po několika letech strávených na Floridě. „Vraceli se zpět a zůstali s matkou v Smith Ridge“ vypráví Melvin. „Ralph mi zavola a chtěl mě angažovat na dva týdny, nakonec jsem zůstal čtyři roky. Osmnáctého ledna jsem se stal členem The Stanley Brothers. Hrávali jsme třikrát denně ve školách v okrese Pike County, já, Ralph, Carter a George Shuffler. V té době jsem začal s komickými vstupy, zkoušel jsem hrát na basu a oblékal si puntíčkované šaty. Carter mi vymyslel jméno, Big Wilbur.

Melvin se naučil domlouvat vystoupení ve školách od Ezry Clinea. To byla dobrá cesta, jak sehnat kapele stálou práci. „Tenkrát sis říkal, sežeň někde hraní na víkend a ve školách budeme hrát tři nebo čtyři dny v týdnu,“ vysvětluje. „to nahradí nedostatek večerních vystoupení. Děti platily vstupné, bylo to dvacet pět centů. Polovinu si brala škola a polovinu jsi dostal ty. Občas jsi koncem roku hrál v osmdesáti nebo devadesáti školách, dvě nebo tři školy denně, zaleželo na tom, jak daleko byly od sebe.“

„Začínal jsi písničkou, kterou děti znaly: COMING AROUND THE MOUNTAIN, FROGGY WENT A-COURTIN. Na konci vystoupení jsi pak musel ukázat nějaký děsivé číslo nebo malou komickou vložku, děti se chtěly smát nebo se bát. Občas jsi jim musel zorganizovat malou soutěž, nechat je hádat to či ono. Samozřejmě, neudělal jsi toho mnoho, ale učil jsi děti poslouchat bluegrassovou muziku a školám to pomohlo získat peníze.“

Melvin si nepochybně váží času stráveného hraním s Carterem Stanleyem „Pracoval jsem s Carterem poslední rok jeho života a jsem velmi šťastný, protože jsem se naučil mnoho o byznysu.“ říká. „Byl jedním z nejlepších moderátorů na světě a skvělý autor. Zpíval písničku a lidé se smáli nebo plakali. To byl odstín, který měl ve svém hlasu, ten horalský tón, ten „lonesome sound“. Říkal jsem tomu hřbitovní sound.“

Ačkoli to Melvin nechce nikdy říct, byl pro Stanleye během posledního roku Carterova života darem z nebes, stejně tak pro Ralpha po Carterově smrti. Stanley Brothers stagnovali, hraní na Floridě ubývalo a Carterovo zdraví rychle selhávalo. Jak John Wright popisuje velmi výmluvně ve své knize *Traveling The High Way Home*: „Goins pracoval se svou nezdolnou energií a duchem na vzestupu Stanley Brothers, když byli opět zpátky v oblasti Apalačských hor, kde začínali. Zdánlivě bavič a doprovodný kytarista byl ve skutečnosti jejich osobním managerem, agentem, těžitelem, svědomím a fackovacím panákem stejně dobře, jako ošetřovatelem a chůvou churavějícího Cartera Stanleyho.

Po Carterově smrti v prosinci 1966 Melvin pomohl Ralphovi během složitého přechodného období kapely a zůstal v kapele do roku 1969. V květnu toho roku se Melvin a Ray společně vrátili a zformovali The Goins Brothers, na basu hrál Eddie Branham a na housle Paul Mullins.

Melvin se s Ralphem Stanleym rozešel v dobrém a The Goins Brothers se první rok často objevovali v dvojprogramu s Ralphem. Melvin také zajednával šňůry s jinými muzikanty včetně Billa Monroea a dojednával všechna vystoupení své kapely, kterou uváděl a ve které zajišťoval veškeré kapelní záležitosti.

The Goins Brothers se v následujících třiceti letech stali významným účinkujícím na festivalech a nahráli kolem dvaceti alb. Jejich kapela byla často místem průpravy pro hráče, kteří pokračovali do dalších vynikajících kapel nebo se sami stávali hvězdami: Dave Evans, Glen Duncan, Charlie Sizemore, Jason Carter a Hunter Berry. V kapele za ta léta také působili Art Stamper, Joe Meadows, Harley Gabbard, Curly Lambert, Buddy Griffin, Scotty Sparks, John Rigsby, Billy Rose, John McNeely, James Price, Gerald Evans, Dale Vanderpool a Jack Hicks.

V roce 1971 Melvin pokračoval ve stopách Ezry Clinea a vzal na sebe další úlohu organizátora. Stejně tak dobře jako vystupoval, pořádal také pět let Festival v Lake Stephens v Západní Virginii, pak se na pár let přestěhoval na místo nedaleko města Pikestem v tomtéž státě. Na konci sedmdesátých a začátkem osmdesátých let pomáhal s podporou festivalů v Prestonburgu v Kentucky a ve Scionto Furnace v Ohiu. V poslední době dělá festivaly v Painters Creek v Ohiu a v Clay City v Kentucky. Často také pracuje jako festivalový konferenciér na mnoha místech v Kentucky, Ohiu a Západní Virginii.

The Goins Brothers se v prosinci 1975 vrátili do televize s každodenním sobotním ranním pořadem u WKYH-TV v Hazardu v Kentucky. V té době ale už nemuseli dělat televizní show živě, mohli nahrát dva pořady najednou pro pozdější odvysílání. To trvalo až do roku 1994, kdy byla televize prodána. V roce 1982 Melvin přidal ke svému životopisu titul diskžokej. Do-

dnes pokračuje s nahráváním sobotních ranních show pro rádia WSIP v Paintsville v Kentucky a WSKV ve Stantonu. Každé druhé úterý jede hodinu do studia 100 000 wattového rádia WSIP nedaleko Ashlandu, kde s pomocí personálu nahrává cenné pořady. Tyto programy jsou sponzorovány místními podnikateli a Melvin v nich dělá veškerou reklamu. Rozený obchodník je dělá s domácím sousedským přesvědčením ve velké tradici svých učitelů, Cartera Stanleyho a Lestera Flatta.

V roce 1994 začal mít Ray Goins zdravotní problémy, nejprve infarkt a potom rakovinu, které ho nakonec přinutily vzdát se cestování. Bratři řešili, co dělat a Ray povzbuzoval Melvina, aby pokračoval ve vystupování. Melvin se rozhodl, že potřebuje změnit jméno kapely, tak se objevil jako Melvin Goins & Windy Mountain, po jedné z nejpobulárnějších písní, které nahrál s The Lonesome Pine Fiddlers a se kterou léta vystupoval.

V příštích deseti letech Ray příležitostně vystupoval s kapelou jako host, když se na to cítil. V roce 2005 byli Melvin a Ray zachyceni v dvoudílném dokumentu jako část namluveného historického projektu Mezinárodního bluegrassového muzea. Oba bratři zahráli několik písní, vzpomínali na svou kariéru a Melvin vyprávěl mnoho barvitých historek svým nenapodobitelným řečnickým stylem. Tento dokument je možno po dohodě vidět v muzeu.

V létě roku 2006, po návratu z Wes Vanderpool, Melvin potřeboval banjistu a zavolał Raye. „Řekl jsem jen, můžeš vyjet a pomoci mi, než někoho najdu? Chtěl chvíli pracovat a řekl, že se cítí opravdu dobře, takže vystupoval do října toho roku.“

Bohužel, jeho rakovina se v několika příštích měsících zhoršovala a Ray zemřel druhého

července 2007. Melvin byl zdrcený, ale vydržel a pokračoval. Koncem roku 2008 vydal své poslední CD u Blue Circle. „Chtěl jsem nahrát něco zcela odlišného od čehokoliv, co jsem kdy udělal,“ uvádí Melvin. „Pátral jsem v mnoha starých písničkách: recitativ THE DECK OF CARDS a THE HOUTED HOUSE nahrál Tex Ritter v roce 1948. Udělal jsem starou věc Hanka Williamse HEY GOOD LOOKIN' a použil klávesy a elektrickou kytaru. Je to jiné, ale chtěl jsem tak jednu písničku udělat. Tom T. Hall napsal zbrusu novou písničku, podle které se CD jmenuje, DANCING IN THE DIRT. Já jsem napsal pár gospelů a je tam trochu western-swingu.“

Ve věku sedmdesáti pěti let Melvin trochu zvolňuje, ale je tak nadšený a upřímný jako vždy. Na otázku, jakou radu by rád dal začínající kapele, odpověděl: „Kdybych dnes začínal s kapelou, chtěl bych zkusit přijít se zvukem – nestaral bych

se, jestli je kvilivý, štěkající jako pes, kokrhající jako kohout. Chtěl bych přijít s nějakým druhem zvuku, který by lidé poznávali. Každý potřebuje styl, ochrannou známku. Bill Monroe nechtěl být jako někdo jiný. A Flatt & Scruggs byli odlišní, Stanley Brothers byli odlišní. Nikdo z nich nezněl podobně. Poznal jsi je, když jsi je uslyšel, přesně jsi věděl, kdo to je. Chci, aby mě lidé poznali, když mě uslyší.“

Když Melvin přemýšlí o své kariéře, jeho myšlenky jsou s bratrem Rayem. „Přál bych si jen, aby tu byl, aby zažil, jak se dnes daří některé z věcí.“ naříká Melvin. „Strávili jsme spolu ale padesát šest let a vždycky na něj budu vzpomínat, protože to jeden bez druhého nemůžeme dělat. Ray byl úžasný brácha a v bluegrassu byl mou pravou rukou.“

Melvin Goins, Bobby Osborne and Paul Williams – Lonesome Pine Fiddlers photo© Dean Hoffmeyer

Odešla bluegrassová legenda

Dne 18. srpna tohoto roku odešla na onen svět Evropská bluegrassová hvězda, banjista a skvělý kamarád pan Milan Leppelt. Tragický konec jeho života způsobilo vosí žihadlo a následná těžká alergie, která vedla až k anafylaktickému šoku. Naše, ale i Evropská bluegrassová scéna, tím ztrácí nejen skvělého muzikanta a skladatele, ale zároveň ušlechtilého člověka, jakých je v současném světě jen velice málo. V posledních několika letech nového tisíciletí jsme já, můj syn Marek a celá naše rodina zažili dva obrovské šoky. Prvním byl 11. září 2001 útok teroristů na Světové obchodní centrum v New Yorku. Druhým pak bezesporu smrt Milana Leppelta. Pořád všichni marně čekáme, že to snad nemůže být ani pravda, snad se otevrou dveře a legenda se vrátí, ale zdravý rozum říká, není to možné, z věčnosti není návratu.

Ve vzpomínkách se stále vracím k Polickým „Jam sessions“ u Milana doma, kam jsem přivedl jednou i svého snad tehdy 14letého syna Marka s kytarou, pro kterého se stal Milan velkým vzorem. Tam jsem poznal i já další skvělé muzikanty a přátele jako je Jarek Dvořák a jeho starý „The LOG“, později i bratry Brandejsovy, bratry Peroutkovy, Hombrého a mnoho dalších

bluegrassových špiček. Vzpomínám i na kopí-dlnské Banjo Jamboree, hlavně pak na nedělní dozvuky, kde se hrálo a dopíjelo pivo, kdy se šlo ke mně domů až hluboko po nedělní půlnoci. Milan u mě přespal, a tak pravidelně odjížděl z BJ až v pondělí kolem poledne. Myslím, že Milan měl i velký vliv na to, že jsem se vrátil ke kořenům bluegrassu, za což jsem mu vděčný.

Samozřejmě, že nemohu zapomenout na chvíle strávené s BG Cwrkotem, na sloupnické BG večery, ani na 10denní turné po Holandsku rohu 2001. Je ještě mnoho a mnoho dalších BG akcí a festivalů, kde jsem byl společně s Milanem, a kde si na něho i v budoucnu vzpomenu.

Závěrem mého krátkého vzpomínání bych chtěl věřit i tomu, že Milan tam nahoře se na nás dívá a sedí za modrým stolem po pravici Billa Monroea a Lestera Flatta.

Milane, děkujeme, budeme stále vzpomínat.

Honza Macák s rodinou

rozloučení s Milanem Leppeltem (foto: Lilly Pavlak)

Paul Warren – nedoceněný houslista a zpěvák

Bluegrass Unlimited, září 2009,
napsal Walt Saunders, přeložil Pavel Brandejs.

Pravděpodobně jste si všimli, že na DVD postupně vycházejí jednotlivé díly televizního pořadu Martha White Show, kde vystupuje po mém soudu nejlepší bluegrassová kapela všech dob, Flatt & Scruggs and the Foggy Mountain Boys. Doporučuji tyto nahrávky všem, kteří mají rádi dobrý bluegrass, je radost sledovat jejich muziku, zpěv, vtípky i Flattovo mistrné uvádění. Navíc uslyšíte řadu skladeb, které nikdy nevyšly na deskách nebo CD nebo byly nahrány v jiné sestavě.

V zářijovém čísle Bluegrass Unlimited byl v rubrice otázek a odpovědí následující dotaz: „Při sledování DVD Flatt & Scruggs – Martha White Show jsem si uvědomil, že Paul Warren byl velmi dobrý a nedoceněný houslista a zpěvák. Později toho o něm nebylo napsáno mnoho. Můžete popsat jeho kariéru?“ Následuje odpověď, kterou do časopisu připravil Walt Saunders. Paul Warren patří k mým nejoblíbenějším houslistům, odpověď jsem si proto s chutí přečetl a pokusil se o překlad:

Také jsem se díval na to samé DVD a osvěžil si obdiv k muzikantství Paula Warrena. Nikdy jsme v této rubrice neudělali jeho portrét, i když jeden článek o něm vyšel v našem únorovém čísle z roku 1978. (Fidlin' Paul Warren, autoři Doc Hamilton a Dick Spottswood). Pro následující portrét jsme použili původní práci Eddie Stubbse, původně otisknou v doprovodné publikaci k Johnnie & Jack CD boxu, s dodatečným komentářem od Eddieho.

Dorris Paul Warren se narodil 17. května 1918 v Lyles v okrese Hickman v Tennessee, jeho otec byl houslista a clawhammerový banjista.

Paulovým vzorem byl fidlin' Arthur Smith z ne-daleko ležícího města Dickson a s houslemi začal kolem třináctého roku, během svých středoškolských studií hrál na místních tancovačkách.

V roce 1938 začal Paul hrát se skupinou Johnnie Wright & the Happy Roving Cowboys u radiostanice WSIX v Nashvillu, v ten samý rok se členem kapely stal Jack Anglin. Jméno kapely se později změnilo na Johnnie Wright & Tennessee Hillbillies. Skupina hrála na řadě radiostanic, včetně WBIG (Greensboro – Severní Karolína), WCHS (Charleston – Západní Virginie) a WNOX (Knoxville – Tennessee). V polovině roku 1942, když pracovali u stanice WNOX, byli Paul a Jack odvedeni do americké armády. Paul bojoval v severní Africe, kde byl zajat. Zbytek druhé světové války, zhruba 29 měsíců, strávil v německém zajateckém táboře. Před hladem ho zachránila vlídnost německých strážů, které si oblíbily Paulovo hraní a občas mu půjčily staré housle.

Když se Paul vrátil z armády, stal se opět členem kapely, ta působila u stanice WPFT (Raleigh – Severní Karolína). Jack Anglin se vrátil také a jméno kapely se změnilo na Johnnie & Jack and the Tennessee Hillbillies. Když skupina v roce 1947 přišla do Grand Ole Opry a ke stanici WSM, vedení usoudilo, že slovo Hillbillies není vhodné a tak se

kapela přejmenovala na Tennessee Mountain Boys. Paul se podílel na prvních nahrávkách kapely pro gramofonovou firmu Apollo a pro RCA Victor v roce 1949 a také na prvních nahrávkách Kitty Wells. Skupina dál měnila radiostanice (něco podobného dělaly v té době prakticky všechny country kapely) a vystupovala u KWHK (Shreveport – Louisiana), WROL (Knoxville – Tennessee), vrátila se WPTF, pak k WEAS (Decatur – Georgie), zpět k KWHK a nakonec se vrátila do Nashvillu a Grand Ole Opry. Během štací u KWHK Paul nahrál několik kousků s Wilburn Brothers pro firmu 4 Star.

V květnu 1952 Paul opět nahrával s Kitty Wells, která právě podepsala smlouvu s gramofonovou firmou Decca. Jeho houslemi ji doprovázely v klasických skladbách jako IT WASN'T GOD WHO MADE HONKY TONK ANGLES, WHOSE SHOULDER WILL YOU CRY ON, YOU'RE NOT EASY TO FORGET a AFTER DARK. Dohromady nahrál s Kitty Wells celkem 37 skladeb na deseti sessionech. Někteří lidé si možná neuvědomují, že The Tennessee Mountain Boys doprovázeli na jevišti i při nahrávání. Johnnie & Jack i Kitty Wells, kteří také společně cestovali.

Paul Warren se účastnil devatenácti studiových sessionů s Johnnie & Jackem, výsledkem bylo 76 nahrávek, skoro polovina jejich tvorby. Během těch let ve všech skladbách nejenom hrál na housle, ale i zpíval bas v gospelových čtyř a pětihlasech.

V únoru 1954 Paul opustil Johnnie & Jack/Kitty Wells show a podepsal Lesteru Flattem a Earlu Scroggsovi místo houslisty u Foggy Mountain Boys, kde nahradil Benny Martina. V té době kapela sídlila v Nashvillu a hrála každodenní ranní rozhlasový pořad na stanici WSM, který sponzorovala firma Martha White Flour. Později, v roce 1954 se přesunuli ke stanici WSVS (Crew – Virginia), kde dál nahrávali pořady Martha White Show a posílali je rádiu

WSM. Kapela také pracovala u stanice WRVA (Richmond – Virginia) jako člen pořadu Old Dominion Barne Dance.

Flatt & Scruggs se v lednu 1955 vrátili na Nashvillu a stali se členy Grand Ole Opry, v téměř roce začali s živými televizními programy. Hodně se najezdili v letech před postavením sítě dálnic mezi státy, hráli každý týden na vyčerpávajících 2500 mil dlouhých turné. Místy televizních pořadů byla města Nashville a Jackson v Tennessee, Florence v Severní Karolíně, Atlanta a Columbus v Georgii a Huntington v Západní Virginii. Vedle toho natáčeli své rozhlasové pořady, nahrávali pro Columbia Records, koncertovali a každý týden vystupovali v Opry.

Nakonec, díky nástupu videokazet, byla televizní vystoupení nahrávána v Nashvillu a zasílána televizním stanicím. Na jednom z DVD, které jsou k dostání u Shanachie (firma, která postupně vydává na DVD objevené videokazety s televizními pořady F & S – pozn. překl.), je vidět Warrena, jak vystupuje s clawhammerovým banjem, k velkému překvapení autora a jeho nadšení a muzikantství jsou na těchto nádherných show zřejmé. Během působení s Flattem a Scroggsem se Paul podílel na všech jejich nahrávkách pro Columbia Records, počínaje nahrávkou z 19. května 1954 a konče rozpadem kapely po jejím posledním vystoupení 22. února 1969. Byl ještě přítomen na nahrávkách pořizovaných v srpnu 1969 po rozpadu kapely z důvodů dodržení jejich smlouvy.

Paul pokračoval v hraní s Lesterem Flattem a Nashville Grassem, vystupoval v Opry, nahrával rozhlasové pořady a vystupoval na bluegrassových festivalech a univerzitních vystoupeních. S Lesterem Flattem nahrával pro gramofonové firmy Columbia, Nuggett, RCA, Canaan, Flying Fish a CMH. Během těch let, na rozdíl od svých součastníků Kennyho Bakera, Chubby

Wise a Howdy Forrestera, Paul nikdy nenahrál houslové album. Zásada Lestera Flatta, že členové kapely nemají točit mimo kapelu, mu toto právo upřela. Když Flatt nakonec ustoupil a dal Paulovi krátce před odchodem na odpočinek povolení, bylo už příliš pozdě. Paul se rozhodl o projekt neusilovat, cítil, že je za vrcholem a že by nenahrál to nejlepší, čeho byl schopen.

Paulovo poslední show s Lesterem Flattem a Nashville Grassem bylo 23. ledna 1977 v Lynchburgu ve Virginii. Odešel na odpočinek z důvodu chřadnoucího zdraví a zemřel ve věku 59 let 12. ledna 1978 v Nashvillu v Tennessee. Rok nato vyšlo jeho album houslovek z živých vystoupení s Lesterem Flattem a Nashville Grassem – „America's Graetest Breakdown Fiddle Player“ u firmy CMH.

Syn Paula Warrena, Johnny pokračuje v rodinné tradici. V osmdesátých letech pracoval s Curly Secklerem a Nashville Grassem. Jeho houslový styl je silně ovlivněn jeho otcem a podoba je skutečně zarážející. Živí se jako profesionální golfista v okolí Nashvillu, ale na-

chází čas i pro hraní. Jeho nejnovější projekt, produkováný s banjovým kouzelníkem Charlie Cushmanem je poctou jeho otci. Vyšel teprve před několika měsíci a jmenuje se „A Tribute to Fiddlin'Paul Warren, Featuring Johnny Warren & Charlie Cushman“.

Během let, která prožil autor na cestách s kapelou Johnson Mountain Boys, strávil mnoho času s Eddie Stubbsem debatami o jeho obdivovaných houslistech. Paul Warren byl jedním z jeho favoritů. Eddie to pro mě nedávno shrnul: „Paul Warren zůstává jedním z mých hudebních vzorů od začátku sedmdesátých let. Tehdy i dnes ho napodobuje málo lidí, ale díky DVD s Flattem & Scrugsem si snad víc lidí uvědomí, jakým pokladem byl jeho talent. Ve starých houslovkách neměl konkurenci, výběr tónů i práce smyčce byly naprosto unikátní a nenapodobitelné. Ať už doprovázel kohokoliv, bylo všechno jak má být, pomáhal zpěvákům, kapele a postupně prodával celé vystoupení. Navštěvuji jeho hrob několikrát ročně popřemýšlet a poděkovat za hudbu, která mě poznamenala.“

Valná hromada BAČR

Při inventuře našich dokumentů po náhlém umrtí sekretáře Milana Leppelta jsme zjistili, že sídlo BAČR je stále doma u bývalého předsedy Davida Němečka v Brně. Chtěli jsme sídlo převést na bydliště (staro)nového předsedy, ale protože adresa sídla je součástí stanov a ty se dají (jak nám oznámili na Ministerstvu vnitra) změnit pouze valnou hromadou. **Svolávám tímto Valnou hromadu členů BAČR. Proběhne v restauraci u Starýho Rebelu v Horní Sloupnici v sobotu 23.01.2010 v 19.00.**

Program:

1. Zahájení
2. Hlasování o změně sídla
3. Diskuse

Samozřejmě zveřejní všechny i na následující koncert a na případnou diskusi se těšíme.

Petr Brandejs (předseda BAČR)

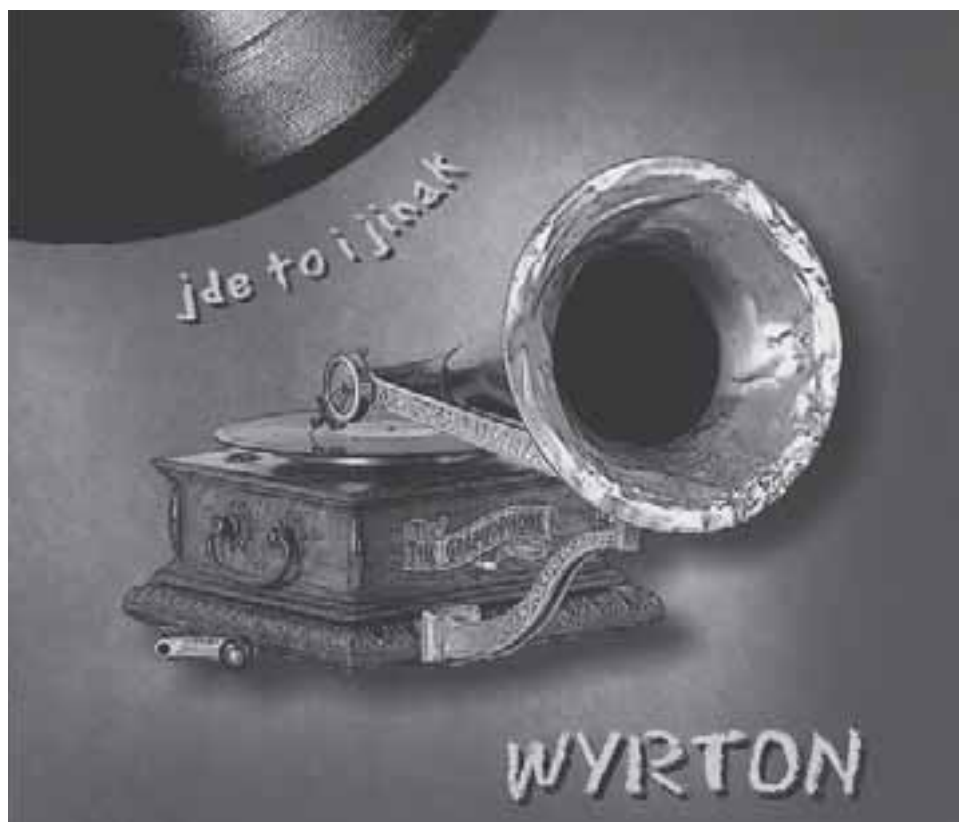
WYRTON – Jde to i jinak.

Před nedávnem se mi dostalo do rukou promo CD kapely Wyrton – Jde to i jinak a protože chlapci patří k mým oblíbenčům, rád bych o nahrávce napsal několik slov.

Na CD hraje Wyrton ve své současné sestavě, tedy Jakub Barták kytaru, Filip Barták banjo, Honza Bíba housle, Honza Roth mandolínu a Pavel Růžička basu, všichni pánové se pak podílejí na zpěvu. Nahrávka splňuje přesně to, co má tento typ nahrávky splňovat, totiž zachytit kapelu, která možná nepatří k úplné špičce, ale odvádí poctivou práci a z muziky má evidentně radost. Wyrton objíždí festivaly, klubové koncerty, pořádá své vlastní akce a tím vytváří bluegrassové podhoubí, díky kterému patříme ke světové špičce.

Na nosiči najdete šest skladeb, z toho je jedna instrumentálka – oblíbený tradicionál WHISKEY BEFORE BREAKFAST. Písničku Marka Knopflera MARBLETOWN opatřil českým textem Honza Roth (JINAK TO NEJDE), stejně jako dvě další, které napsali Pete Goble - COLLEN MALONE (LÁSKA Z POBŘEŽÍ) a Jacob Arming – SING TO YOU (TO ZPÍVÁM JÁ). Poslední dvě skladby jsou zpívány v angličtině, RAINING IN L.A. napsal Wesley Golding, autorem velmi známé HIGHWAY 40 BLUES je Larry Cordle. Mně osobně se asi víc líbily písničky zpívané anglicky, zejména závěrečná HIGHWAY 40 BLUES. Zvukař Petr Lebeda odvedl solidní práci, CD je opatřeno bookletem se všemi potřebnými informacemi, uvnitř s fotografiemi z nahrávání a rozhodně udělá radost všem fandům kapely. Přeji příjemný poslech a zejména hodně bujarých akcí s kapelou Wyrton!

Pavel Brandejs

Zasílání SMS pozvánek – novinka na webu Bluegrassové asociace ČR

Jistě se každému z nás občas stane, že nedo-razí na nějaký koncert, festival nebo podobnou akci prostě proto, že zapomněl. Chceme proto od prosince začít na webu asociace zkusmo provozovat novinku pro zájemce z řád členů – zasílání pozvánek na akce formou sms zpráv. Není to ostatně nic nového, podobnou věc dnes dělá řada kapel. Princip bude velmi jednoduchý, stačí na stránkách asociace zadat svoje jméno a telefonní číslo, na které budete chtít esemesky zasílat, pro členy BAČR bude tato služba samozřejmě zdarma.

Chtěli bychom posílat pozvánky na všechny události, které Bluegrassová asociace ČR pořádá nebo spolupřádá a rovněž na akce, které organizují majitelé pořadatelského členství v BAČR. Do budoucna uvažujeme i o dalších možnostech spojených se zasíláním sms, ale vše je závislé jednak na finančních možnostech a zejména pak na zájmu členské základny. Čím víc zájemců bude, tím atraktivnější bude samozřejmě zasílání pro pořadatele. Nezapomeňte tedy v prosinci zavítat na naše stránky www.bacr.cz a zadat svoje telefonní číslo.

Pavel Brandejs

France Bluegrass Vol. 2

Od prezidenta Francouzské Bluegrassové Asociace Christophera Howarda-Williamse jsem dostal krásné dvoucédéčko s 30 francouzskými kapelami. Od každé je na CD po jedné skladbě, úroveň je různá od (na naše poměry) velmi dobrých po průměrné. Mnohastránkový barevný booklet je ovšem ve francouzštině, takže jsme se kapelách moc nedozvěděli, ale aspoň se můžete pokochat pěknou ilustrací.

Ze jmen, která by vám mohla něco říkat, je to snad francouzský multiinstrumentalista (zde banjo+g) Thierry Masoubre, kterého doprovázejí Helmut (md) a Katarina Mittereger (bs) a Christian Seguret (md). Některé kapely mají poměrně nepřehlédnutelný francouzský přízvuk, což nám může dát představu, jak může někdy naše Czenglish znít rodilým mluvčím. Řada skladeb je ve francouzštině, některé znějí velmi „reihardtovsky“ swingově, případně přímo folkově.

Jako svědectví doby je to počín záslužný, CD si můžete koupit a více se dočíst na stránkách francouzské BMA: <http://www.france-bluegrass.org>.

Petr Brandejs

Ned Luberecki: Nedski

Své CD mi v Norsku na dílně věnoval i Ned Luberecki. Čte se „lubreki“, ale ani „luberecki“ ho neurazí. Jednak proto, že je to moc příjemný chlapík a jednak proto, že jeho dědeček byl Polák.

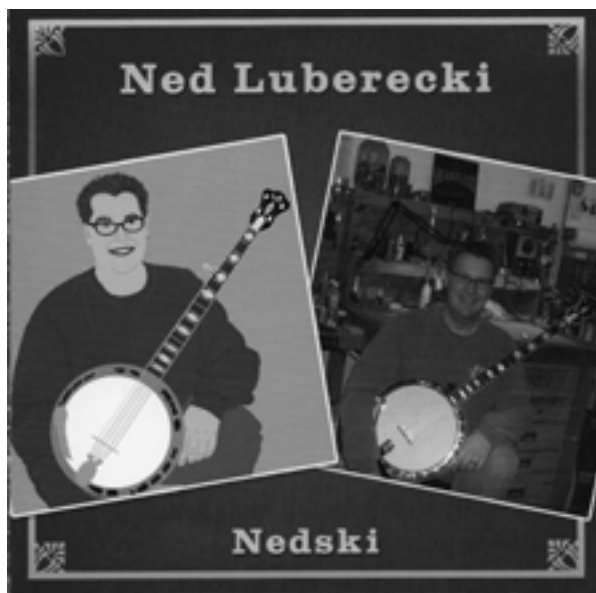
Na CD je 14 skladeb, od tradiční směsi scruggsovek přes Fireball Mail, tradiční bluegrassovky až po sólové věci pro banjo. Ned hraje jednoduše řečeno hezky. Jak je patrné z výběru skladeb, je to univerzální hudebník mnoha tváří a schopností. Hraje stylově, když se to hodí, jindy zas moderně, pak clawhammer, ale vždycky čistě a vkusně. Proto taky nemá problémy se v Nashvillu uživit, jak jsem se dozvěděl.

Na CD ho celkem logicky doprovázejí lidé, se kterými hrává, tedy Chris Jones (g), Jon Weisberger (bs) (mj. v pěkném bluesovém duetu), Jeremy Garrett (f), Mike Compton (md) a jednu skladbu pěkně zpívá Nedova (druhá) žena Kelley. Jako třešničky na dortu najdeme na CD dueta se současnými banjo-hvězdami Noamem Pikelnym

a Chrisem Pandolfim. Přestože pánové jsou prvotřídní, čekal jsem popravdě od těchto duet něco trochu víc, než „jam-session“. Nejveselejší skladbou na CD je určitě Nedova Cabin of Death, optimistická bluegrassovka o chajdě v horách, kde každý zemře. Pobaví i Hartfordova Boogie zpívaná Nedem normálně i pozpátku.

Na albu je trochu vidět, že Ned neměl na produkci nějaké horentní sumy. Ale jednoduchý obal a místy ne úplně super zvuk (např. basy) nemůže fanouška banjové hry, který chce slyšet něco nového, dobrého a zajímavého, od koupě odradit. Ned už má na své pažbě zářezy jako vystupování s Tony Trischkou v jeho Double Banjo Bluegrass Spectacular nebo hraní s Lonesome Standard Time, ale když si poslechete tuhle desku, budete se mnou určitě souhlasit, že o tomhle talentovaném sympatákovi ještě určitě uslyšíme. Více na www.nedski.com.

Petr Brandejs

D.T.
DRUHÁ TRÁVA

Dvojkoncert

COP

Cena: 150,- Kč

DRUHÁ TRÁVA

11.12.2009 v 19:30 hod., Chabařovice - KD Zátíší

COP

Servis

- Prodám kytaru Martin D-18 z roku 1971, s kufrem za 45000 Kč. Tel: 777 212 544
- Prodám 5strunné banjo Nechville USA, model Meteor, dovezeno z USA, osobní nástroj Luboše Maliny, na který natočil album Garcia, kufr. Cena 29000 Kč, tel: 777 212 544
- Monogram se chystá natáčet novou desku. Vyjít by měla brzy začátkem příštího roku. Bude tentokrát v angličtině a valná většina skladeb bude původních od členů skupiny. Začátkem příštího roku rovněž vyjde CD Lilly Of The West and Monogram. Album bulharské zpěvačky, které vyniklo v Čechách a Bulharsku a na kterém bude Lilly doprovázet pražský Monogram. Je téměř jisté, že proběhnou i nějaké společné koncerty Lilly a Monogramu. Pro termíny koncertu a křest alb navštivte www.monogram.cz

■ Petr Brandejs s hlavním organizátorem Jindrou Hylmarem pozvali letos na 14. podzimní bluegrassovou dílnu do Malých Svatoňovic 13 lektorů na všechny bluegrassové nástroje. Vyučoval se i zpěv, novinkou byla foukací harmonika, páteční koncert žákovských kapel a přítomnost Rosti Čapka, který opravoval zájemcům hudební nástroje. Přijelo 116 žáků, kteří si velmi pochvalovali zejména sobotní koncert (před vyprodaným kulturákem), který skvěle odstartovali Sunny Side. Do Vánoc by měli zájemci obdržet záznam tohoto koncertu na DVD. Výborné fotky od Jindry Hylmara najdete na <http://jhylmar.rtyne.net/Dilna09f/index.html>

■ Novinky CD – LYRA

Dailey & Vincent – Singing From The Heart

Del McCoury Band – Family Circle

Larry Sparks – I Just Want To Thank You Lord

Sam Bush – Circles Around Me

John Cowan – Comfort & Joy

LYRA, 5. května 729, 512 51 Lomnice nad Popelkou, tel: 481 672 014,

email: obchod@lyra.cz, Skype: lyracd, ICQ: 230632077, <http://www.lyra.cz>

■ CD Blue Highway – Some Day: Fifteenth Anniversary Collection

Nebývá to často, aby bluegrassová kapela (a nejen bluegrassová) oslavila svoje 15leté výročí ve stejném personálním obsazení, ve kterém zahájila svoji činnost. Blue Highway hráli svoje první vystoupení na Silvestra v roce 1994 – Tim Stafford na kytaru, Shawn Lane na mandolínu, Wayne Taylor na basu, Jason Burleson na banjo a Rob Ickes na Dobro. CD Blue Highway – Some Day: Fifteenth Anniversary Collection bude obsahovat 13 skladeb. 9 z předešlých 4 CD vydaných u Rounder Records, 1 pochází ze sólo projektu Rob Ickese, 2 jsou nové skladby a jedna je znovu nahraná starší píseň.

■ Zvěsti

- Petr Kůs a Famy chystají na jaro v nové sestavě CD
- Petr Brandejs Band pracuje na českém CD písniček pro děti.
- Zimní dílna Petr Brandejs Bandu v Novém Jičíně proběhne kolem konce února. Kvůli nejasnostem s ubytováním není ještě termín přesně znám, sledujte <http://brandejs.sweb.cz/>

furch guitars

 since 1981

bluegrass & jazz instruments

 HAND MADE

Kalendář akcí

ALBUM

- 16.12.2009 Bluegrass U Vodárny – Restaurace U Vodárny, Praha, vystoupení s GrassRoad a Frýda a comp.
- 19.12.2009 14.Tradiční Country Show – KASS, Zahradní ul., Chomutov, hrají Album, Bourbon Grass a Alan Jackson Band
- 16.01.2010 Muzikantský kemp – chata Kosodrevina, Nížké Tatry, SK
- 29.01.2010 Kolínský saloon – Kolín, restaurace Černý kůň, hosté skupiny Wyrton
- 13.02.2010 Valentýnské hraní – Dvorce u Jihlavy
- 19.02.2010 Bluegrass večer – Ranč Málkov u Berouna
- 20.03.2010 Bluegrass Fest – country saloon U Bizona

POUTNÍCI

- 27.11.2009 Brno, Vánoční jarmark nám. Svobody
- 28.11.2009 Předklášteří, Náměstí Městská zabijačka
- 04.12.2009 Sobotka, Městské divadlo Country vánoce
- 05.12.2009 Kralupy nad Vltavou, KD Vltava BG advent
- 09.12.2009 Valašské Meziříčí, Vánoční jarmark
- 10.12.2009 Postřelmov, KD Country vánoce
- 11.12.2009 Žamberk, Country klub Country vánoce
- 12.12.2009 Komořany u Vyškova, KD Country vánoce
- 13.12.2009 Dlouhá Loučka, Kino Country vánoce
- 16.12.2009 Třinec, Vánoční jarmark před KD Trisia
- 16.12.2009 Moravská Třebová, Dvorana muzea Country vánoce
- 17.12.2009 Počátky, Kino Country vánoce
- 18.12.2009 Veverská Bítýška, KD Country vánoce
- 19.12.2009 Rajhrad, restaurace Na kině Country vánoce
- 20.12.2009 Havířov, Vánoční jarmark
- 22.12.2009 Opava. Vánoční jarmark
- 20.01.2010 Zlín, Zelenáčova šopa Poutníci slaví 40

- 21.01.2010 Bratislava Slovensko, KD Vajnorská Poutníci slaví 40
- 22.01.2010 Bučovice, Bistro U draka Poutníci slaví 40
- 23.01.2010 Trojanovice, Hotel U Kociána Poutníci slaví 40
- 18.02.2010 Jilemnice, Společenský dům JILM Poutníci slaví 40
- 19.02.2010 Ždírec nad Doubravou, Kino Poutníci slaví 40
- 26.02.2010 Brno Medlánky, KC Sýpka Country bál
- 27.02.2010 Slavkov u Brna, Společenský dům Bonaparte Country bál
- 05.03.2010 Rousínov, Záložna Poutníci slaví 40
- 30.03.2010 Brno Jundrov, Kino Svatka večer skupiny Starý Fóry

MONOGRAM

- 01.12.2009 Restaurace U Vodárny, Praha
- 21.01.2010 Restaurace U Vodárny, Praha
- 15.02.2010 Restaurace U Vodárny, Praha
- 24.03.2010 Restaurace U Vodárny, Praha

BG CWRKOT

- 23.01.2010 Sloupnice
- 20.02.2010 Sloupnice
- 20.03.2010 Sloupnice
- 17.04.2010 Sloupnice

PETR BRANDEJS BAND

- 05.12.2009 Kralupy nad Vltavou, BG Advent
- 27.03.2010 Zlín, Zelenáčova šopa (Předkolo BJ)
- 27.11.2009 Jilove u Prahy, Florian – pořádá Country Cocktail, hosté: Twisted Timber, Sváťa Kotas Band

další akce:

- 11.12.2009** KD Chabařovice – vánoční koncert – ROBERT KŘEŠŤAN & DRUHÁ TRÁVA, COP – křest nového CD LUCERNA LIVE
- 22.12.2009** Klub Parník Ostrava-Vánoční koncert-BG Styl + host vokální sdružení Sluníčko

Uzávěrka BG listů č. 1/10

je 30.01.2010. Informace o svých akcích a články do listů můžete poslat **Petru Gärtnerovi** na e-mail petrgartner@tiscali.cz. Redakce si vyhrazuje právo vaše příspěvky podle potřeby upravit. stane-li se tak, tento fakt uvedeme. Zároveň počítejte s tím, že není možné vám vaše příspěvky vrátit.

Zájemci o členství v BAČR

Členství v BA je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem do 30.6., zaplatí plný roční příspěvek 200 Kč, kdo po 30.6., zaplatí 100 Kč.

Zájemci o individuální členství mohou zasílat peníze složenkou na adresu **BAČR, Žižkovo náměstí č. 4, Jičín, PSČ 506 01** nebo převodem na účet: **108596029/0300**. Zájemce o ostatní typy členství prosíme o kontaktování Petru Seifertovou, mobil: 602 104 460, e-mail: seifertova.peta@email.cz, která s nimi domluví podrobnosti.

Můžete si z internetových stránek BA stáhnout formulář přihlášky (individuální nebo kolektivní) pro vtištění z Wordu a zaslání poštou. Přihlášku můžete vyplnit také pomocí našeho on-line formuláře.

Bližší informace: viz strana 2 v Bluegrassových listech.

© copyright 2009

O svolení ke komerčnímu využívání informací z Bluegrassových listů je třeba požádat na naší adrese. V případě převzetí velkých článků musí náš autor dostat řádný honorář a trváme na uvedení Bluegrassových listů jako zdroje.

Sponzoři

bluegrassové asociace poskytují našim členům po předložení průkazky BAČR 5% slevu na nákup zboží ve svých obchodech. Děkujeme jim za podporu! Jsou to:

COUNTRYON

U vodárny 4, Praha 3 (st. metro Jiřího z Poděbrad),
tel./fax: 222 510 410, otevřeno Po-Pá 10.00–12.30 a 13.00–18.00 h.

MIROSLAV SKOTICA

Krátká 3279, 738 01 Frýdek-Místek
tel. 558623500, fax 558622010

RONDO MUSIC

Jiráskova 712, Dvůr Králové nad Labem

JIŘÍ LEBEDA – LEBEDA INSTRUMENTS

Suchá 22, 363 01 Ostrov nad Ohří
jiri@lebedainstruments.cz, 10 % sleva

PAVEL MALINA, HUDEBNÍ NÁSTROJE MALINA

Prokopova 22, 397 01 Písek, tel/fax 382 212 544

PETR HAHN – HUDEBNÍ NÁSTROJE – COUNTRY WORLD

K. H. Borovského 1422, 356 01 Sokolov
tel. 777 319 040, 352 623 149, e-mail azbest@mbox.vol.cz
5 % sleva na veškeré maloobchodně prodávané zboží

DRECHSLER s.r.o., PRODEJNA HUDEBNIN STRUNKA

Tyršova 91, 276 01 Mělník
pro členy BAČR sleva 5 % na veškeré maloobchodně prodávané zboží v prodejně hudebnin

FIRMA KOBRLE & STEHNO

Výroba a opravy akustických, elektroakustických a elektrických kytar a baskytar. Pro členy BAČR 5 % sleva z ceny nového nástroje a 15 % z oprav.

M&M&Music – Centrum hudebních nástrojů

Radniční nám. 30, 739 34 Senov
poskytuje členům BA slevu 7 % na zakoupené zboží

Bluegrassové listy, zpravodaj BAČR, ročník XIV, číslo 4, prosinec 2009.
Titulní fotografie: Melvin Goins and Windy Mountain, foto: Steve Shaffer/KET
Uzávěrka: 15.11.2009.
Adresa vydavatele a redakce: BAČR, Žižkovo náměstí č. 4, 506 01 Jičín.
Vychází nejméně dvakrát ročně.
Zodpovědný redaktor: Petr Gärtner, sazba: Miroslav Jiříštil, logo: Vince.